

løbig var den eneste, til hvem han betroede sine Hensigter; og da ogsaa hun syntes godt om det og i det hele ganske sluttede sig til hans Planer, slog han det næsten fast, at der skulde deres Fremtidshjem være.

Han vidste allerede nøjagtigt, hvorledes Boligen skulde indrettes og udstyres, hvorledes deres Husholdning skulde føres og Dagens Arbejde fordeles. Først og fremmest skulde al Luksus, al Overdaadighed og Lediggang være banlyst i deres Hjem. Bohavet skulde bestaa af simple, rødmaalede Fyrretræs Møbler, og deres Levevis skulde være en saadan, at ikke selv den fattigste kunde føle sig for ringe til at tage Plads ved deres Bord. Om Morgenens skulde de rejse sig med Solen og Lærken, og om Aftenen, naar Dagens Arbejde var endt, skulde de samle Venner i deres Stue for sammen med dem at opbygges ved Sang, Samtale, Op-læsning og Bøn. Han saae allerede i Aanden sig selv gaa og pløje i Bondekofte op og ned ad Agrene; saae sig ro ud paa Fjorden i stille Sommeraftener for at sætte Garn og stille Ruser, mens Hansine puslede derhjemme i Hytten og nu og da stillede sig ud i Forstuedøren for at se efter ham. Lyslevende saae han hendes lille, ranke Skikkelse staa under Tagskægget med den ene Haand i Siden, den anden løftet op til Panden for at skygge over Øjnene, mens hun i Tanker smilte med dette lille barnemilde Smil, som hun havde arvet efter sin Moder, og som pludseligt kunde lyse op mellem Ansigtets alvorlige Linier ligesom et Solglimt mellem en Grantyknings Træstammer. Ja, endnu længere ud i Fremtiden fløj hans lykkeberuste Tanke. Han saae deres Børn løbe og lege paa Stranden som en Skare glade Fugle . . . ingen kirtelblege Kultur-misfostre i Fløjlsbluser og med gammelkloge Træk, men en sund og stærk Friluftsyngel med Bonderoser paa Kinderne og klare, bølgeblaa Øjne!

Han var imidlertid naaet op til Bakkekammen omkring Skibberup og saae nu ned over den næsten men-